

VÄLTTÄMÄTÖN HUOMAUTUS

(Rafailista)

„Pravdassa“ (№ 285) julkaistussa artikkelissani „Väittelystä, Rafailista y.m.“ minä kirjoitin, että Rafailin tekemän väitteen mukaan, jonka hän esitti Presnjan kokouksessa, „puolueemme on tosiasiallisesti muuttunut armeijajärjestöksi, siinä on armeijakuri ja sen vuoksi koko puoluekoneistoa on kelpaamattomana ravisteltava ylhäältä alas asti“. Tämän johdosta Rafail sanoo kirjoituksessaan „Pravdassa“, että minä tulkitsin väärin hänen mielipiteitään, „väittelyinnossa“ „yksinkertaistutin“ niitä j.n.e. Rafail sanoo, että hän esitti vain analogian (vertailun) puolueen ja armeijan välillä, että analogia ei ole samanlaistuttamista. „Puolueen johtosysteemi on analoginen armeijan johtosysteemin kanssa—se ei merkitse, sanoo hän, että se on tarkka jäljennös, on vain tehty rinnastus“.

Onko Rafail oikeassa?

Ei, hän on väärässä. Ja seuraavasta syystä.

Ensiksi. Presnjan kokouksessa pitämässään puheessa Rafail ei vain yksinkertaisesti verrannut puoluetta armeijaan, kuten hän nyt vakuuttaa, vaan itseasiassa

samanlaisti sen armeijan kanssa ollen sitä mieltä, että puolue rakentuu armeijan tyyppiin. Edessäni on Rafailin puheen pikakirjoituspöytäkirja, jonka puhuja on tarkastanut. Tässä sanotaan: „Koko puolue alhaalta ylös saakka on rakennettu armeijan tyyppiin“. Tuskinpa voidaan kieltää, että tässä meillä ei ole kysymyksessä yksinkertainen analogia, vaan puolueen rakenteen rinnastaminen, samanlaistaminen armeijan rakenteen kanssa.

Voidaanko väittää, että puolueemme on rakennettu armeijan tyyppiin? Selvää on, ettei voida: sillä puolue rakentuu alhaaltakäsin, vapaaehtoisuusperiaatteen pohjalla, ilman aineellista riippuvaisuutta esikunnasta, joka on puolueen valitsema; armeija taas, kuten tunnettua, rakentuu ylhäältäkäsin, pakollisuusperiaatteen pohjalla, ja se on aineellisesti täysin riippuvainen esikunnasta, joka ei ole kenenkään valitsema, vaan ylhäältäkäsin nimitetty. J.n.e., j.n.e.

Toiseksi. Rafail ei yksinkertaisesti vertaile puolueen johtamisen systeemiä armeijan johtamisen systeemiin, vaan asettaa ensimmäisen jälkimmäisen rinnalle samanlaistaen ne „turhitta puheitta“. Rafail kirjoittaa artikkelissaan: „Sen, että puolueen johtamisen systeemi on samanlainen armeijan johtamisen systeemin kanssa, me saamme selville puolueen tilan objektiivisesta erittelystä emmekä joistain sivuseikoista“. Ei voida kieltää, että Rafail ei rajoitu tässä analogian tekemiseen puolueen johtamisen ja armeijan johtamisen välillä, sillä hän „yksinkertaisesti“ samanlaistaa ne „turhitta puheitta“.

Voidaanko näitä kahta johtosysteemiä pitää samanlaisina? Ei, ei voida: sillä armeijan johtamisen sys-

teemi systeeminä ei sovi yhteen sen enempää puolueen olemuksen kanssa kuin sen omiin jäseniinsä ja puolueettomiin joukkoihin vaikuttamisen menetelmienkään kanssa.

Kolmanneksi. Rafail väittää kirjoituksessaan, että puolueen kohtalo kokonaisuudessaan ja sen jäsenten kohtalo erikoisesti riippuu loppukädessä Keskuskomitean luettelointi- ja sijoitteluosastosta, että „puolueen jäsenet katsotaan mobilisoiduiksi, luettelointi- ja sijoitteluosasto määrää kaikki työhön, kenelläkään ei ole minkäänlaista oikeutta määrätä itsestään, ja luettelointi- ja sijoitteluosastosta eli „esikunnasta“ riippuu varustelun määrä, s.o. palkka, työn laatu j.n.e.“. Onko tuo kaikki totta? Ei tietenkään! Rauhan aikana luettelointi- ja sijoitteluosaston kautta käy tavallisesti, vuoden mittaan, tuskin kahdeksan — kymmenen tuhatta henkilöä. Keskuskomitean selostuksesta VKP:n XII edustajakokoukselle⁸⁵ tiedetään, että vuoden 1922 aikana Keskuskomitean luettelointi- ja sijoitteluosaston kautta kävi 10.700 henkilöä (s.o. kaksi kertaa vähemmän kuin vuonna 1921). Kun tästä määrästä vähennetään pois ne 1.500 henkilöä, jotka paikalliset järjestöt lähettivät oppilaitoksiin, sekä sairaat ja lomalle matkustaneet (yli 400 henkilöä), niin jää hiukan yli 8.000. Heidän joukossaan olevista vastuunalaisista työntekijöistä Keskuskomitea on sijoittanut vuoden aikana 5.167 henkilöä (s.o. vähemmän kuin puolet luettelointi- ja sijoitteluosaston kautta käyneiden yleisestä määrästä). Ja koko puolueessa oli siihen aikaan ei 5.000 eikä 10.000, vaan noin 500.000 jäsentä, joiden perusjoukkoon Keskuskomitean luettelointi- ja sijoitteluosaston sijoittelutyö ei kajonnut eikä voinut-

kaan kajota. Rafail on ilmeisesti unohtanut, että rauhan aikana Keskuskomitea sijoittaa tavallisesti vain vastuunalaisia työntekijöitä, että Keskuskomitean luettelointi- ja sijoitteluosasto ei määrittele, ei voi eikä sen kuulu määritellä kaikkien puolueen jäsenten „palkkaa“, joiden määrä on nykyään yli 400.000. Mitä varten Rafailille oli tarpeen tuo naurettava liioittelu? Nähtävästi sitä varten, että olisi voinut osoittaa „tosiasioilla“ puolueen johtamisen systeemin ja armeijan johtamisen systeemin „samanlaisuuden“.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Siksi arvelin ja arvelen edelleenkin, että Rafail „ei tunne kunnolleen enempää puoluetta kuin armeijaakaan“.

Mitä tulee Rafailin esittämiin sitaatteihin X edustajakokouksen päätöksistä, niin tässä tapauksessa niiden merkitys raukeaa itsestään, sillä ne koskevat vain sotakauden jätteitä puolueessamme eivätkä niinsanottua „puolueen johtamisen systeemin samanlaisuutta armeijan johtamisen systeemin kanssa“.

Rafail on oikeassa siinä, että virheet täytyy korjata, että ei saa pitää kiinni virheistä. Ja juuri siksi minä en kadota toivoani, että Rafail vihdoinkin korjaa tekemänsä virheet.

„Pravda“ № 294.

joulukuun 28 pnä 1923

Allekirjoitus: J. Stalin